

Artikel van de maand – Maart 2013

Missiologische waarnemingen in het NT (15) – 1 Petrus

Door Dr. Steef van 't Slot

Als we de geografische gebieden waarin de ontvangers van Petrus' brieven woonden vergelijken met die in Handelingen, zien we een overlapping.¹ Sommige ouderen in de samenkomsten tot wie Petrus zich richt kunnen hem 30 jaar eerder in Jeruzalem hebben horen preken. Deze gemeentes waren wel gevestigd maar hadden kennelijk een tweede-generatie probleem dat Petrus aan wil spreken:² vandaar de discipelschapsbenadering in zijn onderwijs.

In het eerste vers spreekt hij de *volken* aan, met 'de genade die tot *u* gekomen is',³ zoals geprofeteerd door het hele Oude Testament. Petrus spreekt hier niet tot zijn mede-Joden in Jeruzalem, maar predikt intercultureel: hij verpakt het evangelie niet in een Judaïstisch jasje.

Als Petrus ons zegt te leven 'als vreemdelingen en bijwoners in de wereld'⁴ kunnen we ons ook bemoedigd voelen als zendelingen te leven onder een bevolkingsgroep die de onze niet is. We *leven* er, maar *behoren* er niet. Zending heeft twee zijden, de ene is aanpassing, contextualisering en vleeswording met als doel alle oneigenlijke waarneming van de evangelieboodschap bij onze doelgroep te verwijderen. De andere is wat Petrus hier benadrukt: als burgers van de hemel moeten we een rein en heilig leven leiden temidden van een krom en ontaard geslacht.⁵ In zendingstermen: niet besmet worden door afgodische culturele praktijken die in onze doelgroepen domineren; enculturisatie⁶ is een stap te ver.

Petrus spreekt over een volk dat eens geen volk was.⁷ Er is een parallel met Oudtestamentisch Israël, met betrekking tot het 'uitverkoren volk, het koninklijk priesterschap en de heilige natie, Gods eigendom' en afstamt van Gods oorspronkelijke plan voor Israël toen het net Egypte verlaten had.⁸ Dit impliceert, dat waar Israël faalde door zonde en gelijkvormigheid aan de hen omringende afgodische volken, het wereldwijde volk van God moet slagen door heiligheid.⁹ Slaat het daarop geen acht, dan volgt ballingschap naar het geestelijke Babylon, de valse kerk

---

¹ Vergelijk 1 Pet. 1:1 met Hand. 2:8-11

² 1 Pet. 2:2

³ 1:10-12 (mijn cursivering)

⁴ 1:1,17; 2:11

⁵ Filip. 2:15

⁶ Enculturisatie kan worden gedefinieerd als 'zichzelf onderdompelen in een cultuur zonder kritische evaluatie daarvan (mijn definitie)

⁷ 1 Pet. 2:10. Voordat Israël een volk werd was het een clan van één vader (Jakob) en zijn twaalf zonen. Voordat de Kerk een volk werd was het een groep volgelingen van één Man (Jezus Christus) en Zijn twaalf discipelen

⁸ Vergelijk 2:5,9 met Ex. 19:5,6

⁹ 1 Pet. 1:13-16; 2:11,12

die antichristelijk zal worden in de Laatste Dagen.¹⁰ God zal niet meer tolerantie tonen voor een zondigende kerk vandaag, dan Hij deed voor Israëls zonden, 2.600 jaar geleden.

Van de wijze waarop Petrus vrouwen van ongelovigen¹¹ bemoedigt, leren we zendingslessen over hoe christenen in een heidense gemeenschap horen te staan.¹² De gemeenschappelijke factor tussen deze passages is dat gedrag meer zeggingskracht heeft dan woorden. Goddelijk karakter tonen spreekt duidelijke taal, nog voor de plaatselijke taal beheerst wordt.

Goddelijk karakter in een zending is van veel grotere waarde dan uiterlijke verworvenheden, zoals rijkdom, reputatie, prestige of verschijning.¹³ Zulke uiterlijkheden zouden eigenlijk helemaal geen rol moeten spelen.

Nogmaals parafraserend, zouden we kunnen zeggen: ‘Zendelingen wees bedachtzaam wanneer je onder je doelgroep woont en behandel hen met respect als de geestelijke zwakkere partner in de evangelische onderneming, zodat niets je getuigenis zal bederven’.¹⁴

Als Petrus zegt ‘wees altijd bereid’¹⁵ duidt hij op een ambassadeurshouding. Geen voorrecht van een *zendeling* – het zou normaal moeten zijn onder *al* Gods kinderen – maar wel de kern van een zendingsbediening. De getuigende toon hoort zachtaardig en respectvol te zijn – in plaats van de arrogante houding die ‘mij, de christen’ tegenover ‘jou, de zondaar’ plaatst.

God wachtte geduldig in Noachs dagen.¹⁶ Christus vergeleek de Laatste Dagen met die van Noach.¹⁷ Opnieuw wacht God geduldig: Hij wil niet dat iemand verloren gaat.¹⁸ In Noachs tijd werden slechts enkelen gered – er was maar één prediker. Hoeveel zendingen moeten we sturen naar de onbereikte honderden miljoenen die het evangelie nooit gehoord hebben?¹⁹

Het Goede Nieuws voor aanhangers van stammengodsdiensten die in angst voor boze geesten leven, is dat alle engelen, autoriteiten en machten aan Christus²⁰ onderworpen zijn, en hen zo liefhad dat Hij Zijn leven voor hen gaf.²¹ Hij is de hoogste Autoriteit en aan Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde.²² Wie in Hem gelooft hoeft nergens bang voor te zijn.

De heidenen moeten verantwoording afleggen aan Hem Die komt om te oordelen. Daarom moeten we hen blijven waarschuwen.²³ Dat is onze missie, of we nu zendingen zijn of niet.

Gastvrijheid bieden is niet alleen een specifieke plicht van zendingen met betrekking tot hun reizende collega’s maar ook een groot voorrecht voor gewone gemeenteleden.²⁴ Zendingen

---

¹⁰ Op. 17 & 18

¹¹ 1 Pet. 3:1,2

¹² Vergelijk met 2:12,15 & 3:16

¹³ Parafraze van 3:3,4

¹⁴ 3:7

¹⁵ 3:15

¹⁶ 3:20

¹⁷ Matt. 24:37-39

¹⁸ 2 Pet. 3:9; 1 Tim. 2:4

¹⁹ Rom. 10:13-15

²⁰ 1 Pet. 3:22

²¹ Joh. 3:16

²² Matt. 28:18

²³ 1 Pet. 4:3-5,18

²⁴ 4:9

reizen veel en besteden vaak teveel van hun fondsen aan voedsel en onderdak, dat gratis vertrekt had kunnen worden door plaatselijke gemeenteleden.